Був на селі Вівчар Тарас;
Він панових овечок пас.
Став мій Тарас чогось журитись:
Сидить, голівоньку схилив,
А панові боїться похвалитись,
Щоб пан не бив.
— Чого ти, брате, світом нудиш? —
Питаються його.
— Ох, братці! Лишенька мого
Абияк не відбудеш…-
От став хвалитись він, що є в болоті Вовк
І, на лихо йому, хапає овечок…
— Що ж, брате, будемо робити,-
Ще й не таке нам діє Вовк!.
А пан за віщо буде бити?.-
Гуртом вони до пана всі пішли,
Усе по правді розказали.
Звелів їм пан, щоб Вовка стерегли
І, коли можна, щоб піймали.
Пильнують Вовчика, нема коли й заснуть,
А Вовка щось нема й не чуть…
Чого ж се так, що у Тараса часом
Буває добрий борщ із м’ясом
Та з начинкою пиріжки?.
Дурні дядьки!
Ні один з вас не розчовпає!
Який там в біса звір!
На Вовка тільки поговір,
А овечок Тарас хапає!.
1858.